

Een tuinpad met hoorbaar aankomen,
herinneringen die je hoofd vullen,
gedachten die je kunt horen
in de stilte.

Een titel op de gevel
die uitroept dat je *samen* bent,
de *basis* die mag wankelen
dankzij het fundament
dat gek genoeg dan ineens
geen huisnummer meer kent,
want *eerlijk*, transparant,
vanuit glunderende *ogen*
bleek het altijd een gevoel
dat je kon *maken*
en niet kopen,
werd waar je op uitkeek er belicht
in ramen die met zonlicht
je historie in sporen
vermengden met het uitzicht
op *tradities* en wat was
hoe er feest en hoogtijdag,
slingers die bleven hangen
en naar *dekentjes* verlangen.

Om de *kat* die spint
en het *anker* dat je vindt
in de houvast van wat je loslaten mag;
omdat de horizon er verandert
met het wijzigen van je kompas.

En dat mijn *heimwee* nooit ging
om waar ik niet kon zijn,
maar een gebrek
aan thuiskomst bleek in mij.

En oh ja,
dat het trouwens altijd
slechts muren zijn
zonder jou erbij.